

ОХРИДСКИ ПРОЛОГ

Преподобни Јован Лествичник. Писац знамените Лествице. Дошао однекуд на Синајску гору као шеснаестогодишњи дечко и ту остао, најпре као послушник, потом као отшелник и најзад као синајски игуман до своје осамдесете године, када је и скончао око 563. године. Његов животописац, монах Данил, каже за њега: „Узнесе се телом на Гору Синајску а духом на Гору Небесну“. Код свога духовног оца, Мартирија, проведе у послушности деветнаест година. Анастасије Синајски, видевши једном младог Јована, прорече о њему да ће бити игуман синајски. По смрти свога духовника Јован се повуче у једну пештеру где у тешким подвизима проживе двадесет година. Његов ученик Мојсеј заспа једног дана у хладу једног великог камена. Јован на молитви у својој ћелији виде да је његов ученик у опасности, и поче се за њ Богу молити. Када доцније дође Мојсеј, паде на колена и заблагодари своме духовном оцу што га спасе од сигурне смрти. И исприча како у сну чу где га Јован виче, па скочи, и у том часу онај камен паде. Да није скочио, камен би га убио. На наваљивање братије Јован се прими за игумана, и управљаше спасењем душа људских са ревношћу и љубављу. Чу једном прекор од неких, као да је он многоглагољив. Не расрдивши се нимало, Јован заћута и целу годину не проговори ни речи, док га браћа не умолише да проговори и настави учити их својом богоданом мудрошћу. Једном дође шесто поклоника у манастир Синајски. При трпези сви видеше једног окретног младића у јеврејском оделу, који служаше и другим слугама заповедаше и распоређиваше. Наједанпут тога младића нестало. И кад се сви обзираху и распитиваху, рече Јован: не тражите га, то пророк Мојсеј послужи на своме месту. За време свога молчања у пештери Јован написа многе корисне књиге, од којих је најславнија, и дан-данас много читана Лествица, у

којој се описује метод узношења душе к Богу као уз неку лествицу. Пред смрт одреди Јован за игумана брата свог по телу, Георгија. Но овај туговаше много због растанка са Јованом. Тада му Јован рече, да ако се он удостоји близине Божје у оном свету, молиће, да и он, Георгије, те исте године буде узет на небо. Тако се и зби. После десет месеци и Георгије усну, и усели се међу грађане небеске као и велики му брат Јован.

2. Спомен на монаха. Спомен на монаха, који радосно умре, јер никога у животу не осуди. Овај монах беше лењив, небрижан, немолитвен, али кроз цео живот ниједног човека не осуди. И кад умираше, би весео. Кад га братија упиташе, како при толиким гресима умире весео, он одговори: „Видех сад ангеле који ми показаше хартију са многобројним гресима мојим. Ја рекох њима: Господ је рекао: ‘не судите да не будете осуђени’. Ја никада никога не осудих и надам се у милост Божју да ме неће осудити“. И ангели исцепаше ону хартију. Чувши ово монаси, удивише се и поучише се.

ЧЕТВРТА НЕДЕЉА ВЕЛИКОГ ПОСТА (СРЕДОПОСНА НЕДЕЉА) - СВЕТИ ЈОВАН ЛЕСТВИЧНИК

У четврту недељу Великог Поста, која означава средину Часног поста, Црква слави узвишени пример испосничког живота који представља подвижник свети Јован Лествичник (Његов помен се такође слави 30. марта/12. Априла), који је читав пут духовног, подвижничког живота представио у својој чувеној књизи "Лествица духовна, која узводи на небо" и на примеру сопственог изузетног подвижничког живота пружио узор како треба пролазити тим путем.

То је спис састављен из тридесет поука: као што је потребно да човек проживи тридесет година од свог рођења како би постао зрео – по мерилима оног доба – тако је и монаху потребно да прође тридесет ступњева у свом

подвигу да би достигао савршенство. Идеја Лествице, тог ступњевитог узрастања у духовном савршенству, узета је из познатог старозаветног виђења праоца Јакова. (1Мојс.28,12-12). Символички, Јаковљева лествица, која стоји на земљи а врхом дотиче небо, по којој се анђели Божији пењу и силазе, и на чијем се врху налази Господ, треба да означи човеков пут ка висинама божанског савршенства, везу између неба и земље, пут на коме човека прате анђели Божији и који има сасвим одређен циљ: самог Господа Бога.

Из предговора „Лествице“

Јован Лествичник је живео у шестом веку, а потиче из Сирије или Палестине. Највећи део монашког живота провео је у манастиру св. Катарине на Синају. Био је толико духовно даровит, као да је хиљадугодишњак. Повукавши се у пустињу близу манастира, у њој је провео четрдесет година, у посту и богомислију.

Ова недеља назива се и Средопосна јер је средина Часног поста. То значи да је до празника над празницима Васкрсења Христовог, преостало онолико дана, колико је протекло дана од почетка поста до ове среде.

У четврту недељу слушамо објаву: „Сина човечија предају у руке људске и убиће Га. А кад Га убију, после три дана ће васкрснути“. Нагласак више није на нама, нашем покајању и труду, већ на догађају који се десио „ради нас и ради нашег спасења“.

manastirulesju.org.rs/375-sredoposna-nedelja--cetvrta-nedelja-velikog-posta

Свети Јован Лествичник radiosvetigora.wordpress.com/2011/04/03/

Хришћанин је сушта слика Христова, колико је могуће човеку, у речима, делима и мислима, са правом и непогрешивом вером у Свету Тројицу. Богољубац је онај који учествује у свему што је природно и безгрешно, и који не пропушта да према својим могућностима чини добра дела.